

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΣΤΕΡΝΑ ΤΗΣ...

Σάν νεκρική λαμπάδα την ώρα της θανάς
φαντάζει μέσ' στο στρώμα με μάτια λαμπερά
ἀργά ψυχομαχώντας... δὲν βρίσκται κανείς,
τὰ μάτια της νὰ κλείση γιὰ τὴ στερνὴ φορὰ.

Δροσολοσμένα κάλλη σιγά, σιγά, σβυστήκαν
καὶ τ' ἄμοιρον κορμιοὺ οἱ τόσο γλεντοκόποι
ὁ ἔνας μὲ τὸν ἄλλον, ἐφύγανε χαθῆκαν
στο δρόμο τῆς ζωῆς διαβάτες στρατοκόποι.

Καὶ μοναχοὶ συντρόφοι στο νεκροζέββατό της
ἐμείνανε μονάχα ἡ μαύρη λησμονιά
ἢ νευρική γαλήνη καὶ ἡ λήθη σάβανό της
φρεκτὰ τὴν ἀγκαλιάζει γελώντας μ' ἀπονιά.

Πειραιεύς. ΕΜΜ. Δ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ

Γιατί μου φέρνεις κάπελα ἕνα ποτήρι μόνο,
Μὴ τοὺς συντρόφους δὲν κερνοῦν στὴ δόλια σου ταβέρνα;
Δὲν βλέπεις πόσο εἴμαστε; Λοιπὸν τοὺς δύο μας κέρνα.
Δὲν βλέπεις πούχω συντροφιά μαζί μου καὶ τὸν πόνο;

Φέρε νὰ πιούμε κάπελα. Τὸ γλέντι ἄς ἀρχίσει
Φέρε' τὸ ποτήρι του ἐδώ καὶ στήσε το σιμά του
"Ἄς πιεῖ ὁ πόνος μου κι' ἐγὼ κρατῶ τὴ συντρο-
(φιά του,

Θὰ καρτερῶ πρὶν ἀπ' ἐμὲ ἐκεῖνος νὰ μεθύση.

Κέφω, τί στέκεις κάπελα, γλυκὸ κρασί στον πόνο
Δόστον νὰ πιῆ, νὰ ζαλιστῆ, νὰ πέση μεθυσμένος
Γιατ' εἰν' βαρύνς, ἀβάσταχτος κι' ἐγὼ ἀποσταμένος)
"Ἴσως τὸν πάρει τὸ κρασί καὶ με ξεχάση μόνο.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΙΘΑΡΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

"Όλα γιὰ μένα χάθηκαν, τίποτα πειὰ δὲν μένει.
Γοργόφτερες ἢ ἐλπίδες μου πετάζανε μακριὰ μου.
"Όνειρα μένονν τὰ ὄνειρα οἱ πόθοι μου σβυσμένοι.
Καὶ μόν' ὁ πόνος θλιβερὰ ἀνθίζει στὴν καρδιά μου.

Πειραιεύς. ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΝΕΑΣ

μα. Κι' ἔτσι ἔγινε δημοσιογράφος.

Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ τὸν εὐχαριστοῦσε. "Αρχι-
σε νὰ διατρέπη, καθετὶ πού ἔγραφε ἦταν «κινλο-
φοριακός».

Μολαταῦτα, οὔτε στὴ δημοσιογραφία ἔμεινε
πολὸν καιρό. "Ἡ κακοτυχίες πού εἶχε περᾶσει, εἶ-
χαν συντρίψει τὴν ὑγεία του.

Μιὰ μέρα ἔκανε μιὰ τρομερὴ αἰμοπτυσία, ἔπειτα ἄλλη, κι' ἄλλη.
"Ἦταν φθισικός! Τότε ὁ πατέρας του τὸν πήρε καὶ τὸν πήγε σ' ἕνα
σανατόριο τῆς Οὐέλλιγγτον.

Μέσα στοῦ санаτόριο αὐτό, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν ἀνία τῆς μονό-
τονης ζωῆς του, ὁ Ο' Νεῖ ἄρχισε νὰ γράφῃ θεατρικὰ ἔργα.

"Ἐγραψε ἕνα δράμα μὲ τὸν τίτλο «Παγίδα», τὸ ὁποῖο σημείωσε,
ὄταν παίχτηκε, μεγάλη ἐπιτυχία. "Ἐπειτα ἔγραψε ἕνα δεύτερο ἔργο
μὲ τὸν τίτλο «Οἱ ἠθοποιοὶ τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων», τὸ ὁποῖο σημείω-
σε ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπιτυχία. "Αρχίζε πειὰ ἡ δόξα.

"Ο Ο' Νεῖ — ἦταν τώρα 27 ἐτῶν — εἶχε βρεῖ τὸ ἐπάγγελμα γιὰ
τὸ ὁποῖο προωριζόταν καὶ μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κέρδιζε φήμη καὶ χρήματα.
Προπάντων χρήματα, γιατί, ὅπως ἔλεγε συχνὰ ὁ ἴδιος, περισσότερο
τὸν ἐνδιέφεραν αὐτὰ παρὰ ἡ δόξα.

— Ἐκεῖνο πού θέλω, πρὸ παντός, γράφει κάποιον, εἶνε νὰ ἔχω χρή-
ματα, πολλὰ χρήματα, ὥστε νὰ μοὺ ἐξασφαλίσουν μιὰ ἀνετη καὶ ξέ-
νοικαστὴ ζωὴ. "Υπόφερα πολὸν στὴ ζωὴ μου καὶ νομίζω ὅτι ἂν τυχόν ἔ-
πεφτα πάλι στὴ δυστυχία, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ὑπομείνω καὶ θ' αυτο-
κτονούσα.

Μέσα σὲ 14 χρόνια ὁ Ο' Νεῖ ἔγραψε τριάντα περίπου ἔργα. Τὸ
καλύτερό του εἶνε μιὰ τραγωδία σ' ἐννὴν πράξεις πού παίζεται
συνεχῶς ἐπὶ μῆνες στὴ
Ν. "Υόρκη κ' ἔχει τὸν
τίτλο «Ἡ Μόρνινγκ γί-
νετα' Ἡλέκτρα». Τὸ ἔρ-
γο αὐτὸ εἶνε μιὰ μον-
τέρνα τροποποίησις
τῆς ὑποθέσεως τῆς ἀρ-
χαίας «Ἡλέκτρας» τοῦ
Σοφοκλέους.

ΑΠ' Τ

Στὴν
Μιά —
κι' ἡ

Γιὰ
τα χα —
μερικὰ

Μιά —
σιανού —
ἦσε σ —
νερό. ' —
τὸν ἐφι —

'Ο —
ρόσει —
τὴ θέσι —
Τότ —
τοῦ ἔπο —
πρὸ δεκ —
τάδιο

— Κ —
'Η —

"Ο Βασιλεύς Ἀιφόνσος —
(Σκίτσο Ἑυρωπαϊκῆς ἐφημ —

μιὰ τοι —
σμο, για —
λις ἔμαθ —
βερεῖ ναν —
κὸ πόλεμ —

— Α' —
βόσκω τὰ —
— Κα —
— Δέν —

κάθομαι —
— Κι' —
— Αὐ —

τῶθηκαν

Κατὰ
νὸς συγγ —
στὴν ἀντι —
τῶν περιε —
Στὴν —

ποῖος τότε —
— Καί —
— Μεγ —